

'De felomstreden kroon' in Zuidpool: Alles in deze voorstelling zit goed ****

De Morgen Online 05-10-17, 10.39u - Jan De Smet <https://www.demorgen.be/podium/-de-felomstreden-kroon-in-zuidpool-alles-in-deze-voorstelling-zit-goed-bcf7d942/>

De combinatie Zuidpool-Tom Lanoye-Mauro Pawlowski blijkt goud waard: *Edward II* is een aangrijpende voorstelling die zich mag laten voorstaan als een pareltje van teksttheater en waarvan de snedige tekst van begin tot einde boeit.

Herenliefde bestaat niet. In de dieptestructuur van onze gevoelswereld leeft alleen onvoorwaardelijke, oprechte en verzengende liefde. In *De felomstreden kroon* gaat het over de liefde van een vrouw voor een man, van diezelfde man voor een andere man en van beiden voor hun kind. Dat klinkt mooi, maar deze “drievuldigheid van schone schijn” heeft kwalijke uitlopers. Lanoyes adaptatie van Christopher Marlowes koningsdrama *Edward II* is dan ook een tragedie *pur sang*, fel en tegelijk hedendaags en universeel.

**Elk gesproken woord dat door de stiltes priemt, weegt:
Lanoye toont zich eens te meer een meesterlijk tekstbewerker**

Love hurts, love scars, love wounds and marks. Alle personages zijn daar het levende bewijs van. Niemand onderneemt ook maar iets om het noodlot af te wenden. Die gelatenheid spreekt al uit het scènebeeld dat de hele voorstelling aangehouden wordt: stoelen staan in rijen geschikt, als een spiegelbeeld van de theaterzaal. Vooraan zitten de acteurs, roerloos, regaal uitgedost in hagelwitte tijdloze kostuums. Ze staren strak voor zich uit, spreken vlak en afgemeten, nagenoeg onverschillig. Ze lijken een understatement van zichzelf. Tot er een ontlading komt met de stervende oude koning die zijn zoon en troonopvolger, de latere Edward II vervloekt. Of Isabella, *every inch a queen*, die met Gaveston, de fatterige minnaar van haar man, in de clinch gaat. Dan is het hek van de dam voor heftige scheldtirades en woorden die als zweepslagen neerkomen.

Als de willoze koning Edward toegeeft aan de eisen van Mortimer als vertegenwoordiger van de adel, ontrolt het noodlot zich. Isabella wordt eens te meer de koningin van de vernedering, zoontje Edward wordt de onverbiddelijke kroongetuige van een liefdesdriehoek en de overige personages smooit de *raison d'état* in bloed.

Alles in deze voorstelling zit goed. Alles spoort met het volgehouden zen regieconcept: de kostumering, het karige decor, de sobere licht- en klankregie, de uitgepuurde dialogen. Dat zorgt ervoor dat elk gesproken woord dat door de stiltes priemt, weegt. Lanoye toont zich eens te meer een meesterlijk tekstbewerker. Hij omzeilt het voorspelbare door niet eenzijdig in te zoomen op de homorelatie van Edward en Gaveston. Daardoor slaagt hij erin zijn stuk een tragische dimensie te geven die herkenbaar is voor iedereen, meer nog, een die er diep inhakt. Hij wordt daarin geholpen door een uitstekende cast en het vakmanschap van de crew van Zuidpool, een toneelhuis dat weer maar eens schitterend werk aflevert.

Zuidpool, Tom Lanoye en Mauro Pawlowski, *De felomstreden kroon*. Tot 7 oktober in [Zuidpool](#), Antwerpen, daarna op tournee.